

Csurka István

A médiaháború Soros-fejezete

Nem gondolom úgy, hogy most mindenkit egyformán érdeklő kérdéskörrel értekezem. Ugyanakkor tudom, hogy a kérdés minden magyart súlyosan érint. Akár tudja, akár nem. Tehát értekezniem kell róla.

Háború van valóban? Azt hiszem, *pontatlan* a kifejezés. Totális háború folyik évtizedek óta. Ennek csak egy *kisebb jelentőségű ütközete* az, amit a zsur-nál-felületesség *mediaháborúnak* nevezett el. Ez mostanra bemászott a fülékbe, kár a kipiszkálásával az időt tölteni. *Ráérünk csata után!* Majd, miközben az ellenség rakosgatja szépen gúlába fegyvereit, kalasnyikovjait, sztalinorgonáinak irányzékát elfordítja Pusztaszer felől, majd akkor ráérünk magyar nevet adni a Nagykörúti Csataira... Csurka már megint zsidózik — hallom erre.

Mindjárt egy példával is igazolom, hogy *nemcsak* zsidó kommunistákra gondolok, amikor ezt a metaforát leírom — nagykörúti —, hanem *általában a sok házaáruló kommunistára*. Történt pedig, hogy Szabó Pál, a kitűnő tollú, nagyszerű humorú népi író, a biharugrai kőműves alapított volt egy lapot, a „Szabad Szó”-t. Még az ántivilágban, a háború alatt. Segítette őt ebben még korábban Móríc Zsigmond is, meg Móríc halála után olyanok, akik később *jobbaldalinak* minősültek. Tény, hogy az újság Szabó Pál *tulajdona* volt, s csak mint ilyen a *Parasztpárt* lapja. Igen ám, de Szabó Pált Biharugrán érte a front. Ő már '44 őszén „felszabadult”, s ez számos nehézséget okozott neki, még talán igazolnia is kellett magát, és nem tudott Budapestre csak későn, valamikor '45 tavaszán felvergődni. Megy tehát, vagy ahogyan Biharugrán mondják, „megyen” be Szabó Pál a lapjához, s kit talál a székében? Darvas Józsefet, a Parasztpártba küldött kommunistát, a későbbi kultuszminisztert, aztán majd az Írószövetség elnökét, sok nagy *hazugság szerzőjét*. És végül a helyzetértékelés, magyarázkodás helyett a szükségyszerűségek felsorolása után azt mondja Darvas Szabónak: „*aztán, Pali-kám, írjál nekünk!*”

Így kezdődött a médiaháború?

A kis történet arra is alkalmas, hogy megmutas-

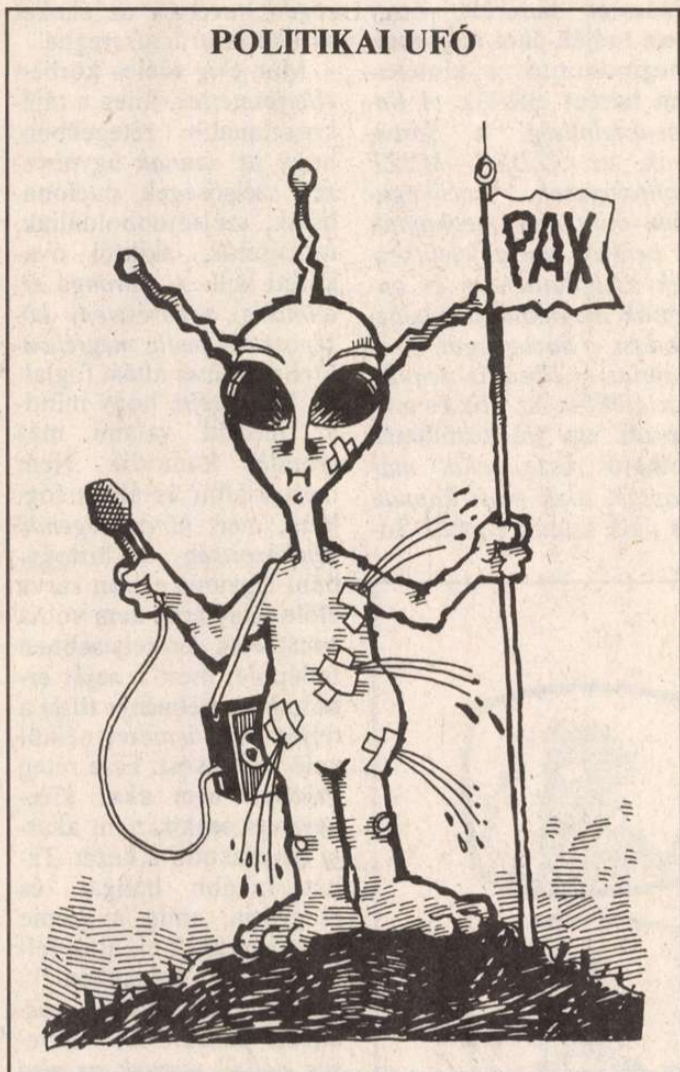
suk a *küzdő feleket*. Kik állnak az egyik oldalon s kik a másikon? Nagyjából, persze. Mert nyilvánvalóan mindkét oldalon vannak nehezen azonosítható személyek és csapat-egységek.

Politikai ufók a csatatéren

Politikai ufók járják a csatamezőt. Ufóságukat arról lehet felismerni, hogy *ők véreznek legerősebben*, csak azt nem lehet tudni, *hol* szerezték a sebeiket, s hogy *vannak-e* sebeik. A politikai ufó a *béke nagy híve*, meg a *kompromisszumé*. Szűnjék meg az áldatlan háború, *mind-egy ki győz*, csak hogy ő dolgozhasson. Sajnos, eddig végzett munkája is olyan, mint a sebe.

A „Darvas-oldalon” — mint tudjuk, *a daru is madár*... — állnak a *kommunista felsőbbrendű és rangú alakjai*, a *kriptokommunisták jól megfizetett emberei*, a *pártonkívüli bolsevikok még jobban megfizetett boldizsárivánjai*, a *mai liberálisok, szocialisták és az Aczél-korszak tarka és hangos madárháza*, köztük *sok ragadozóval*.

„*Minden a miénk!*” Ez a hadsereg éthosza, reggeli imája, szent könyvének és szolgálati szabályzatának első és egyetlen pontja. Itt, Magyarországon minden a miénk, ami kultúra, tájékoztatás, amit elmondanak, elénekelnek, meg-

festenek, szoborba öntenek és amit az iskolában tanítanak, amit tanítani kell. Természetesen mindenekelőtt a *székekről* van szó. Szabó Pál Biharugráról *megélhet, ha nekik ír, vagy ha legalább ufó lesz*. Pali dolgozhat, vergődhet sikerre, szerezhethet hírnevet is, ha nekik dolgozik, és *nem lépi át azokat a határokat, amelyeket a Darvasok húznak meg*. Ezenfelül a Pali *nem szaporodhat és nekik-dolgozással szerzett jogait, lehetőségeit nem örökítheti*. Leszármazottja újra vizsgabizottság elé kerül. *Numerus clausus* működik vele szemben. Tehetsége semmit nem számít, ha *nem olyan fajta tehetség*. Ufótehetség előnyben.

A Pali-tábor

A másik tábornak óriási *legénységi állománya* van. Ezt a népi sereget, mint a

fentiekből már sejthető, *Pali-tábornak* nevezem, elkerülendő azt, hogy a Szabó névszó netán valakiből egy Tamás-itással *ásítást* váltson ki. Vagy valami mást. A legénység itt *paszszív*, mert a *tisztikar vegyes*. A tehetség mégcsak megvolna, de egy jó házasságot kötni *keveseknek sikerült*, mert nem tudták letenni a kauciót. A tiszteteknek *egzisztenciális gondjaik* vannak. Vannak itt *népiek, valódiak és mélyek*, és vannak, akik azért vannak, mert *odaát nem kellett*. Mert ugyebár *odaát a féltettségéből csak a saját kell*. Ott aztán paléozzák, masszírozzák neki, ha nincs libidója, csinálnak neki, így aztán sok féltettség átgorja a körüti lövészárkot és *hazajön bajnak*. *Kenyérpusztító*nak. Száz szó, mint egy, a Pali-tábornak egy meghatározó jegye van: *aki itt van, az nincs ott*.

Ennek a *nincs ott*-nak aztán több mélysége van. A legjobbak az élet minden keservét is *vállalva*, nincsenek ott. Nem is lehetnek másutt, *csak itt*. Ezeknek nem elsősorban a tehetsége több, hanem a *csillaguk*, amihez igazodnak, áll nagyon magasán. *Ha ők nem volnának, s nem lettek volna már Szabó Pál feltűnése előtt is, talán már nem is volna magyarság*. Elufósodtunk volna.

A tábor zöme egyszerűen azért van itt, s harcol is néha, mert *meg akar élni*. *Itthon*.

S végül: ez *vereséghez szokott sereg*. Nagymajtnéyi óta itt *mindig letörtött a zászló*. Mert a Nagyságos Fejedelem tartalékai mindig kimerültek.

Most, 1994 elején, néhány hónappal a választások előtt különös a *hadihelyzet*. A Pali-sereg támadásba lendült. Az X-edik ukrainai—magyar front Darvas-osztaga, amely beásta magát a Nagykörúton belül, *meglepődött*. Ilyen még nem volt, hogy a Pali-k támadni merjenek. Méghozzá *mediafronton*...

A modern háborúkat az anyagi erőforrások mennyisége és minősége dönti el. Nézzük, mivel rendelkeznek a védők. Az alábbiakat egy angol nyelvű tanulmányból idézzük, amelynek szerzője William Engdahl.

Bankárok strómanja

„Az európai valutarendszer 1992. szeptemberi változását követően egy eddig *kevésbé ismert pénzember azzal dicsekedett egy brit lapnak, hogy egymilliárd dollárt keresett a font elleni valutaspekulációval*. (...) Ez meglehetősen *szokatlan viselkedés egy okos pénzembertől, akinek inkább az volna az érdeke, hogy csendben húzza a hasznot azokból a helyzetekből, amelyek a vetélytársak még nem fedeztek föl*.”

Miért nincs Sorosnak szüksége rejtőzködéshöz? „*Soros a világpiacon Quantum Fund NV nevű magánberuházási alapjával spekulál, amely egy sor ügyfele 4–7 milliárd dollárját kezeli. A Quantum Fund egy Karib-szigeteki adóparadicsomban, a Holland Antillákon van bejegyezve. Az amerikai adóhatóságok alól kibújandó Soros György egyetlen amerikai állampolgárt sem hívott meg az alap felügyelőbizottságába*. (...) *Sorosról kiderült, hogy a Rothschild angol—amerikai bankcsoport strómanja*.”

Természetesen mind neki, mind pedig a *Rothschildoknak* érdekében áll, hogy *ezt a fontos tényt eltitkolják*.”

Így már persze más, érthető a dobverés, a mell-döngetés, hiszen több mindent éppen azzal tud elérni a valuta- és aranypiacokon, hogy *fenyegetőzik és dicsekszik*. A művelethez hozzátartozik a *legendateremtés*. A TIME MAGAZIN-ban Sorost „*a számítógépek korának Robin Hoodjaként* emlegetik, aki nagystílusban elveszi a gazdag nyugati országoktól azt, amit aztán több Soros-alapítványon keresztül Kelet-Európának és Oroszországnak ad, hogy a kommunizmustól megszabadított szegény országokban megvalósíthassa a »nyitott társadalom«-ról szóló látomását.”

Ez a Robin Hood-mese van hivatva eltitkolni: (William Engdahl) „*soros kapcsolatait londoni citybeli barátaival, a brit külügyminisztériummal, Izrael Állammal, valamint befolyásos barátaival az amerikai establishmentben*.” (...)

„*Soros kapcsolata a Rothschildok legtitkosabb nemzetközi pénzügyi köreiből nem szokványos, nem is véletlenszerű banki kapcsolat. Soros rendkívüli sikere ezeken az igen kockázatos pénz-versenypályákon nem magyarázható egyszerűen a játékszerencséjével. Soros a világ legfontosabb állami és magáninformációs csatornáin kaphat belső információt*.”

Oldalakon át lehetne sorolni Soros György bankár kapcsolatait, államvezetésekhez fűződő bizalmas viszonyát, titkosszolgálati vonalait. (Havi folyóiratunk teljes terjedelmében fogja közölni forrásunkat, kiegészítve másokkal is. Most csak a lényegre szorítkozunk.)

Hátország — Németországtól keletre

Soros akciói az európai valutarendszer ellen, a német márka ellen jelzik a *saját félelmét és a megbízói célját* is: gyengíteni a szárazföldi Európát és az egyesült Németországot. „*Aláírom a demokráciát*” című életrajzában szörnyű „boszorkányfözetnek” nevezi — Goethe Faustjában Mefisztó kotyvaszt ilyesmit... — azt a lehetőséget, hogy az újraegyesített Németország a legerősebb gazdasági hatalommá válik.

NYUGATRÓL JÖTT HÁROMKIRÁLYOK

A MÉDIAHÁBORÚ SOROS-FEJEZETE

E cél elérése érdekében Németország „hinterland-jában” is kell tenni valamit. Hol van ez a hátság? Németországtól keletre. Itt működnek Soros jótékonyági alapítványai.

„Soros ma alapítványi központokat tart fenn Boszniában, Horvátországban, Szlovéniában és egy jugoszláv Soros-alapítványt Belgrádban. Horvátországban alapítványa pénzeit arra használja fel, hogy befolyásos újságírókat környékezzen meg, és a radikális-liberális sokkterápia ellenzőit antiszemitának vagy újnácinak rágalmaztassa meg. Zarko Puhovszki professzor, a horvátországi Society Fund Croatia vezetője nemrég drámai fordulatot ment át: ortodox marxistából a radikál-liberális piacgazdaság híve lett. (...) Puhovszki munkája a zágrábi Soros-alapítványnál abból áll, hogy támogatja a nemzetellenes világkultúrát, és horvátellenes újságírókból egy különös hálózatot szervez, amelynek célja a szerb ügy melletti nyílt propaganda a mai Horvátországban.”

Sorosék lengyel álneve: Báthori István Alapítvány

Mindez azonban még mindig csak a felszín. Soros igazi küldetése a kelet-európai politika befolyásolása, a sokkterápia ráerőszakolása az átalakulás kínját-baját nyögő országokra.

A Világbank vezetői mellett Sorosé a legnagyobb felelősség azért, hogy Kelet-Európa 1989 óta egyre nagyobb nyomorba süllyedt, hogy a demokratikus átalakulás majdnem mindenütt a tömegek elnyomódásával kapcsolódott össze.

Ma már idehaza is egyre többet hallani egy bizonyos Jeffrey Sachs nevű úrról. Legutóbb éppen egy kudarcáról olvashattunk a hazai lapokban. Merthogy Moszkvában elváltak útjai Jelcin kormányától. Felmondta kormánytanácsadói állását, mert padtársait a harvardi egyetemen, Gajdar miniszterelnök-helyettest és Fjodorov pénzügyminisztert, a liberalizmus eme bajnokait — Istenem, mi csoda sikerek állhatnak mögöttük! — szép szóval kitessekkelték a kormányból. Sachs úr, a sokkterápia atyja ezt már nem tudta elviselni. Több tanácsa nincs az orosz kormány számára.

Előzőleg Lengyelországban működött, lévén lengyel zsidó származású. Tevékenységét egy alapítvány honorálta, az adott neki megbízást. A lengyelországi Soros-alapítványt — tessék jól megfogózni! — Báthori István Alapítvány-nak nevezik.

Soros már 1989 végén összehozott egy találkozót a reformkommunista Rakowski-kormány és a Szolidaritás között, és azt javasolta, hogy a kommunista adják át a kormányzást Walesáknak, ezután

pedig az állam szigorú bankpolitikával, erős kamatemeléssel vigye csödbe a vállalatait, ne adjon nekik több hitelt, azaz tegye tönkre őket. Ezután ő behozza Lengyelországba a saját tőkés körét, amely megvásárolja a kétszereesen lerobbant vállalatokat.

Eörsi István iskolatársa

Lengyelország kohászati ipara a sok és jó minőségű szén miatt létfontosságú. A Huta Warszawa acélvállalat felépítése ma szolid becslések szerint is 3-4 milliárd dollárba kerülne. Sachs tanácsos úr közreműködésével, azaz Soros közreműködésével

sakor Eörsi István iskolatársaként volt eladva, mint egy „végre” irodalombarrát nagytőkés, aki el szeretne költeni egy kis pénzt a szegény magyar írókra. Mi tagadás, beszédük...)

Ma már világos a módszer: jótékonykodó, irodalom- és művészetpártoló alapítványokon keresztül behatolni a változásban lévő ország értelmiségébe, keményvalutában számítva pottom pénzért megvenni, lekötelezni az értelmiséget, megszerezni a nyilvánosságot és olyan közhangulatot teremteni, amelyben senki nem tud, nem mer ellentmondani a liberalizálásnak, a sokkte-

irányítják a sajtót és a kultúra nagyobbik részét, és a politikai hadmozdulatokat tervszerűen hajítják végre. Amikor Nahlikról és Csúcsról kiderült, hogy nem tudják őket megvenni, megindították a kíméletlen harcot ellenük. A Soros-értelmiség, a Soros-írók, az SZDSZ-MSZP politológusok, szociológusok, mint akik megkapták a behívót, sorra jelentkeztek szolgáltatásra és ontották magukból a gyalázkodást, a hazugságot, a rágalmat és liberális demokráciaféltést. Az írók és művészek egy jól körülhatárolható része, akik már kaptak, akik most kapnak és akik ezután kapnak So-

van. Ez a túlerő már-már kilátástalanná teszi a harcot. Sokkal előbb elkezdte a felkészülést, minden információ birtokában már régen bevették az ékeket az ostromló hadseregbe.

Már elég széles körben elterjesztették, főleg a tájékozatlanabb rétegekben, hogy itt vannak úgynevezett szélsőségek, nacionalisták, szélsőjobboldaliak, újfasiszta, akikről óvakodni kell. A szorongó értelmiség, a keresztény középosztály pedig megfélemlítve nem mer állást foglalni, noha sejtí, hogy mindez mögött valami más szándék komorlik. Nem mert kiállni és állást foglalni, mert nincs elegendő tájékozottság a birtokában. Ugyanis el van zárva előle. Ugy érzi, nem volna becsületes erőteljesebben fellépnie, mert a saját erkölcsi követelménye tiltja a teljes körű ismeret nélküli való cselekvést. Ez a réteg valóban nem akar kirekeszteni senkit, nem akarja bepizkolni a kezét. Tehát inkább hallgat, és megvárja, amíg a szeme előtt véreznek el, akik fel szólaltak az érdekében.

Így aztán Sorosék kockázat, puskaövés, veszteség nélkül nyerték az első ütközetet. A külső körben álló kuruc seregben nincs egységes harci morál. Van, akik bizonytalankodnak: hátha mégis „nacionalisták”, „neofasiszta” ezek itten ezekben a szakadt mentékben. Ennek következtében a Pali-sereg ufósodik. Az eredmény: a rohamokat visszaverik.

Eddig a rendőség és az ügyészség egyetlen egy, a múlt rendszerben eredő vagy '90 után keletkezett gazdasági bűntényt nem tárt fel, nem ítél el, a nagy garral beharangozott nyomozások nem találtak bűnt, vagy ha találtak, az ügyészség nem talált okot a vádemelésre, sőt, ha netán egy ügyész, mint a debreceni Szeszák Gyula feltárt és végig akart vinni egy milliárdos ügyet — olajmaffia —, megütötte a bokáját, leváltották.

Nincs közvetlen s bizonyítható összefüggés a volt kommunista bűnösök fedezése és a Soros-cég céljai között? Már hogyne volna! Soros mindenütt, ahová behatolt, a még fennálló kommunista rendszer képviselőivel kötötte meg az üzletét. Megbízói és rajtuk keresztül ő maga is nyilván ugyanúgy előbb tudta, milyen hatalmas világpolitikai változások vannak küszöbön, s azt is, hogy ezeknek milyen gazdasági következményei lehetnének. Hiszen Rothschildékon és a Citycorpon keresztül — az USA legnagyobb bank-szervezete, s szintén megbízója Sorosnak — nyilvánvalóan tudott a két szuperhatalom legtitkosabb döntéseiről. Egyébként a Közép-Európát illető határozatokat nem is nagyon rejtgették, mint csekély jelentőségűeket. Mi volt hát a teendő?

Megvizsgálni, hogyan lehet ebből kolosszális üzletet csinálni. Soros György már '85-ben itt vizsgálódott hazánkban. Kezdetben 1 milliárd dollár, majd évi 3 milliárd dollár szétosztását ígérte. És meg is adta. A röntgentől a citeráig mindenre adott. Amerikában egy nagy üzlet előkészítésére ennél sokkal többet kell elkölteni.

Mi van a kirakatban?

Az alapítványok a kirakatba kellettek. Ezt lássa a nép, ennek legyen lekötőelvezve az értelmiség, hogy mögötte jöhessen a sokkterápia, amely földig rombolja a szocializmus által már amúgy is félig lerombolt gazdasági tárgyakat, aztán jöjjenek a különböző privatizációs tanácsadó cégek, s végül jöjjön maga a privatizáció.

Mindezt mindenütt a kommunista, reformkommunista kormányok indították el, irták alá, s a hatalmat is ennek fejében adták át: a zsákmányon, a közvagyonon megosztottak, a parlamenteket pedig átengedték.

Most viszont mindenütt a parlamentek visszavétele kezdődött meg. Nem mint-ha olyannyira fájna rá a foguk, hanem mert a népszintre mindenütt megütölte az újakat, a nemzetieket, a litván saljudist, a lengyel szolidaritást, az orosz demokratáféléket és a mágyar keresztény nemzeti koalíciót, amelynek uralma alatt a sokkterápia megvalósult.

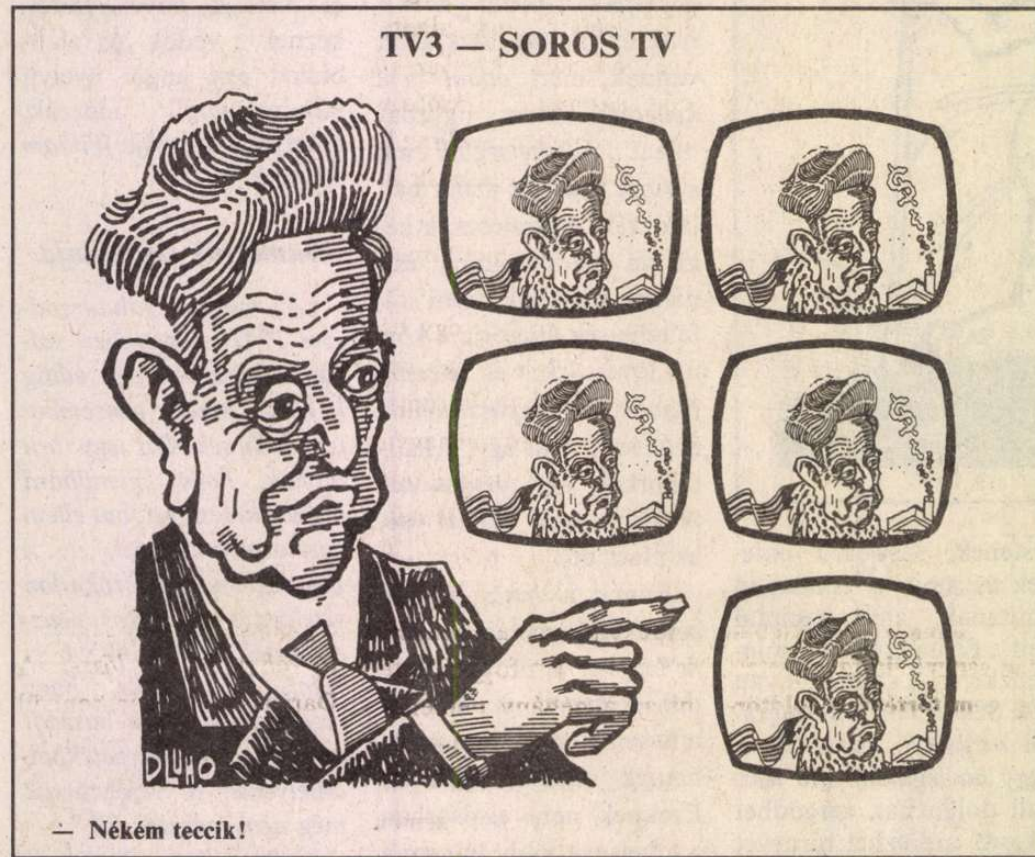
Valójában sehol nem derült ki, hogy a sokkterápia és a privatizáció változatlanul a kommunista uralma alatt valósult meg, s a volt kommunista felső tizezer kötötte meg az alkut a Soros Companyval. Ami ezen felül történt, az elhanyagolható. Avagy melyik törvényt nem lehet egyetlen parlamenti napon megváltoztatni, kiiktatni egy jól szervezett paktummal, és melyik törvényt kell a hatalmasoknak betartani, ha a gyengéknek, akik meghozták, nincs erejük érvényesíteni?

A modern társadalom másként működik, nemde? Most már látjuk.

Sovány gebék az üres trénszekerek előtt

A Pali-tábor erejének számbavételére nem kell ekkora teret szentelnünk. A trénszekereit sovány gebék húzzák. Amik van, önmaguktól lopják. Néhányan az MDF géhási közül ügyesen beférkőztek a privatizációba és megvagyonosodtak. Ezeket a szerzeményeket azonban nem lehet a hadviselés céljára felhasználni. Így aztán a kezdetben oly szépen zengő bakanótákat felváltotta a sereg gyomorkorgása. A főtisztek megtanultak néhány széky keszervet. Temetősor jól veszi ki magát... (germanizmus).

TV3 — SOROS TV

30 millió dollárért adták el a milánói Lucchini cégnek. Hej, de ismerős, nemde?!

Ezek után minden kommentár nélkül felsoroljuk Soros itáliai összeköttetéseit, anélkül persze, hogy a Lucchini cég és ezek között egyenesági kapcsolatot látnánk. Avagy persze kizárnánk.

„A Quantum Fund vezetőségi tagjai között van egy bizonyos Richard Katz, aki egyszerűen a milánói Rotschild Italia S. P. A. főnöke és a londoni N. M. Rotschild and Sons felügyelőbizottsági tagja.” Ezenkívül olasz kapcsolat még Edgar D. de Picciotto, Carlo de Benedetti és Isidoro Albertini.

„Polak wegier dwa bratanki...” — mennyit skandáltuk a boldog 80-as években, s mennyi rosszbort legurítottunk, s nem is sejtettük, hogy a sorunk felett ugyanaz a kéz rendelkezik. Soros egy ízben eldicsekedett: „... személyes kapcsolatba kerültem Bronislaw Giere-mekkel, Walesa fő tanácsadójával. Fogadott Jaruzelski tábornok és áldását adta alapítványomra.”

Magyarországon ez idő tájt Grósz Károly fogadta és ő adta áldását. A magyar elvtársak azonban dörzsöltebbek voltak: Grósz áldását adta, Aczél elvtárs pedig fintorgott... (Egyébként első bemutatá-

rápia alkalmazásának és az ország gazdasági tönkretételével párhuzamos kivásárlásának.

Gorbacsov né — a moszkvai Soros-lady

Oroszországban Raisza Gorbacsova volt a Soros-lady. Közös alapítványuk a Kulturális Kezdeményezés Alapítvány. Mikor ez megvolt már, Soros összeállított egy kis csapatot, amely a Szovjetunióba települt: a már említett Sachs, az olasz Romano Prodi, az IMF-től David Finch, aztán Stanley Fischer és Jakob Frenkel kutatási igazgatók a Valutaalpnál, a harvardi Larry Summers, valamint Michael Bruno az izraeli központi banktól.

Jelcin most, akihez közben átpártoltak Gorbacsov-tól, úgy látszik kénytelen volt szakítani velük. Mert az, amit előidéztek, veszélyeztetni a hatalmát. A kézzelfogható eredmény pedig, amelyben természetesen másféle hatások és meggondolások is közrejátszanak, mégiscsak az, hogy Oroszországnak most egy áprilisban esedékes egymilliárdos adósságának visszafizetését és törlesztését 10 évre elhalasztották.

Magyarország a leginkább Soros-fertőzött. Itt ahova nyúl az ember, Soroséba ütközik. Már ők

ros-pénzt, ha nem egyenes ágon, legalább a feleségük révén, vagy úgy, hogy a csemétét elhelyezik egy „harvardi konviktusban”, letiltották műveiket a Magyar Rádióban és a Magyar Televízióban.

Mi tagadás, nagyot fordult a világ! Azelőtt az állam tiltotta le az írókat, az alkotó embert, most az ember tiltja le az államot. No, de ezt nem teheti meg akárki! Ehhez háttér kell. Ehhez biztosan kell tudni, hogy a kieső jövedelmet pótolják. Ehhez garanciát kellett kapni, hogy „nem tart már soká”. És aztán mi jövünk. És mindent visszaszerzünk. És majd érdemüknek tudják be, hogy nem rendeznek vérfürdőt. Mert ők ilyenek, a „nyitott társadalom” hívei. Számunkra, nem közejük tartozók számára minden ajtó nyitva van, hogy kisompolyogjunk a saját tulajdonunkból. Aztán majd a hátunkba kapjuk a küszöb előtt Darvas szava-it, néha dolgozzunk nekik. Amikor ők már elfáradtak vagy nyaralni mennek a Holland Antillákra.

Soros-fertőzte hadsereg a Nagykörúton belül

Az egyenleg a következő: a Nagykörúton belüli hadsereg, a kis létszámú, óriási anyagi fölényben

A MÉDIAHÁBORÚ SOROS-FEJEZETE

És most mégis támad a Pali sereg. Legalábbis a hadiállapot meg van üzenve médiáéknak. A televízió egy olyan sorozat bemutatásába kezdett, amelynek minden darabja az elmúlt kommunista rendszert leplezi le. A rádióban kilátásba helyezték 320 Soros-fejes anyagi okokból való racionalizálását. A Pesti Hírlapban rendszeressé tették a külföldön elhangzott gyalázások megválaszolását. Itt így sok szenzációs írás lát napvilágot. De ez a legkisebb példányszámú napilap.

Mindennek egy baja van: nem igazi hadmozdulat, nem igazi támadás. Valójában nem is a kormány csinálja és vezényli, hanem néhány önfeláldozó, a munkáját szerető értelmiségi.

A támadás az MDF részéről pusztán választási célzatú. Az MDF-ben néhányan úgy gondolják, hogy ezekkel az áthangolásokkal, amelyekkel néhány önfeláldozó barátjuk megajándékozta őket, néhány százalékot visszaszerznek az MSZP-től és az SZDSZ-től, mert így a nép megismeri még a választások előtt a kommunistákat. Mármint azokat, akik még nincsenek bent az MDF-ben.

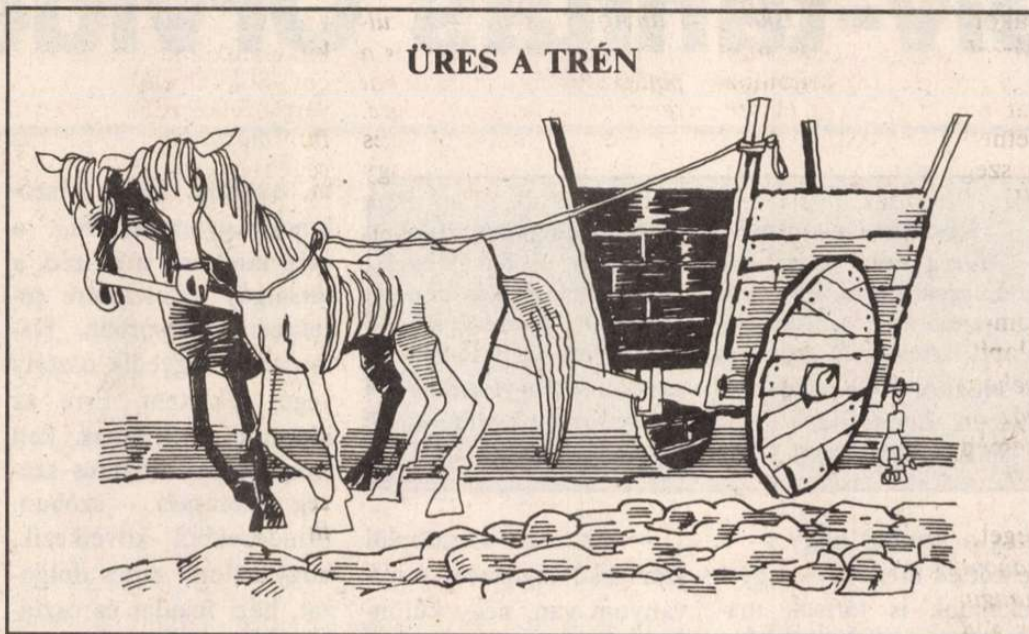
Ez nem teljesen elhibázott számítás. Néhány százalék így majd leesik. De az irányzat ettől nem fordul meg.

Mert a politika irányát, népiségét, magyarságát a nép eddig sem a tévéműsorok egy részének kommunistaellenességén, történelmi igazságtartalmán mérte le, hanem egyszerűen az egész napi műsor jelentésén, üzenetén, másrészt pedig azon, ami az életben valóban történik.

Az életben, a gazdaságban, a privatizációban pedig semmi jó nem történik, pontosabban semmi jó nincs kilátásba helyezve.

A kormány, az MDF nem tud, nem mer szakítani az Antall-i paktumpolitikával, nem végez becsületes számvetést, nem áll ki a saját hibáival és bűneivel a közvélemény elé, hanem egy megengedő mosollyal elviseli, hogy néhány önmagával is vívódó értelmiségi megcsinálja azt, amit már legalább három éve, de az oroszok kivonulása után mindenképpen meg kellett volna csinálni.

Igen, természetesen helyénvaló és szükséges a So-

ros-gyerekek bájtalan játszadozását felszámolni a televízióban, és még helyesebb a csalókat kitenni, de nem helyes az igazság bajnokaiként fellépni, amikor nem is olyan régen ennek az MDF-nek az elnéző hozzájárulásával fasisztázták le ugyanezek a ZDF-ben most felvillanók, ugyanezek a süddeutsche-sok az MDF akkori alelnökét. Az nem volt nemzetrontás? Ahhoz még kontrásként alámuzsikált a diplomáciai kar. Mivel különb az, ha Jeszenszky Géza költi rossz hírét annak, akinek részben (kicsi rész, eltörpül a rokonsági fok mellett) külügyministerségét köszönheti, mintha ugyanezt Eörsi költő teszi választékos német nyelven, ráadásul a személyek megnevezése nélkül?! No, igen, mert Eörsi költő van annyira baloldali és Lukács-csipkerózszi, hogy magát Jeszenszkyt is jobboldali figurának tartsa. Mert ezek a Heine-forma publicista költők soha nem az életből, a testről veszik a szímet, hanem mindig a doktrinák könyveiből.

Támadást a Darvas-hadtest ellen!

Tehát a támadással az a baj, hogy nem támadás, hanem csak az ellenség bosszantása.

Ha egyszer a Darvas-hadtestnek a magyar vagyón javának áron alul való megszerzése a célja, és ezáltal az egész további magyar jövő fölötti rendelkezés megszerzése, akkor most a választások előtt néhány hónappal egyszerűen nem becsületes egy olyan kvázi támadást indítani, amelynek eredményeként 6 helyett 8 százalékot lehet kapni, de az egész végzetes menetelést nem lehet megállítani. Nem, ez végtelen kis kaliberű és ön-

Mert a Darvas—Soros együttes győzelmét meg lehet akadályozni. A világpolitika legújabb fejleményei erre mutatnak. Soros György közel áll a nemzetközi lelepleződéshez. Az amerikai kongresszusban vizsgálat folyik banki tevékenységét illetően. Sachs urat félreállították Moszkvában. Magyarországon felelősen gondolkodó elemek sora mondja, hogy ezzel az adósságkamat-teljesítéssel soha nem fogunk talpra állni, tehát a kulcskérdést immár vitatják. A bankprivatizációban még semmi visszavonhatatlan nem történt, a földtörvény még nincs megszavazva, tehát elvben még jó is lehet, olyan, amely gátat vet a külföldiek földszerzésének. A rabló privatizációt még meg lehet állítani és visszajára lehet fordítani, nyakon lehet vágni megfe-

lelő adókkal a hódoltsági harácsburzoáziát. Még be lehet ismerni, hogy alantul hibás volt a kiegyezés a nómenklatura burzoáziával, és el lehet távolítani a vezetésből azokat, akik ki-erőszakolták.

Tehát még lehet támadni ott, ahol kell.

Van aztán még egy hátulütője ennek a mostani parázs médiaháborúnak. Voltaképpen ezt a magyar állami, közszolgálati televízióban még meg is lehet nyerni. Igaz, Bánóék még körömszakadtig fognak védekezni, és az MSZP-t is érzékenyen fogja érinteni az a néhány percents veszteség, amit a leleplezések elmarnak tőle, de az egésznek hirtelen semmi jelentősége nem lesz, ha az MDF és az SZDSZ újra összepaktumozza a Budapest Televíziót. Akár az egész Szabadság teret fel-

adják és kiürítik Demszkyék, ha megkapják az engedélyt és lehívhatják a Soros-számlák valamelyiket, amikből ezt a saját, szavatoltan liberális, Budapest városállamnak szóló intézményt felállíthatják.

Őrült vakság volna és hazaárulás, ha ebbe a kormány belemenne, sőt ha nem teremtené meg a feltételeit annak, hogy ez utána se történhessék meg.

Márpedig ez csak frontális ütközéssel teremthető meg. Az idő a másik oldalnak dolgozik. Minden perc késedelem tragikus. Itt nincs egyenlősi: ha lehetett Duna TV, legyen Aszfalt Tövé is. Sok-sok Gügyerákkal meg negédséggel. Nem! A határokon kívülre szorult magyarság tájékoztatása nem azonos tétel néhány tucat Darvasómen havi egymilliójával.

Sokszor bedült már a Pali-tábor az efféle hadicselekeknek.

Most határozni kell, dönteni és támadni. A sereg éhes, csak egy sorsdöntő rohamra van lőszer. A Darvas-tábor már bent ül a vagyonban, de még ki lehet vetni belőle. Csak semmi anyámasszonykodás! Egyértelmű, világos politikai pofonokat kell adni nekik. Sokat. Kell a pufajkástörvény, holnap, azonnal! Nap ne múljék el kom-

munista bűnöző megnevezése nélkül.

Ki írja elő, hogy a kommunistáknak, az utódpártiaknak helyük van a következő kormányzatban? Nem arra kell törekedni, hogy két százalékkal kevesebbet kapjanak, hanem arra, hogy semmit. És ha most egy kicsit félnek, hát féljenek.

Egyébként nem kell félni, hogy a nép megharagszik arra, aki kommunistázik. A nép arra haragszik, aki szóban kommunistázgat, aztán a hatalmat pedig otthagyja a kommunista kezében, hogy az szépen kibabráljon a tehetetlen kisemberrel.

Ne szociális hálót, nemzetépítő programot!

De azt is látni kell, hogy a nép egy része visszavágyik a szocializmus langymelegébe. Mert az a kizsákmányolás valóban kismiska volt a sokkterápia létbizonytalanságához képest. A népnek igaza van. De ő nem az MSZP-t szereti, még akkor se, ha netán bele volt kötve, hanem a hazug, nagyképu urakat, a tudatlan senkiházi dr-okat nem szereti, meg azokat, akik felülről néznek rá. Nem szociális háló kell, mert az mindig lyukas marad, hanem becsületes nemzetépítő program. Mindenkinek jusson egy kis örömezés a kommunizmus elmúltából. De hogy nagy gond legyen egy pár cipő a gyerekeknek, az nem rendszerváltozás.

Tudnunk kell, hogy megint arra készülnek, hogy elárulják a hazát, mint 1956. november negyedikén, és megint ők járjanak a napos oldalon, mi meg lessük az ajándékaikat.

Tudnunk kell, hogy hazudnak rendületlenül. Nem kell kíméletesnek lennünk irántuk. Majd, ha kifizették a fehér zászlót.

Ezt a pamfletet — mert ez talán az — nem tudom csak Illyés Gyula végtelenül keserű, 1943-as doni versének egy sorával befejezni. A tragikus kérdés, amely akkor a jólétben fürdő Horthy-hátországának szólt, most a liberálkommunistákra vág. Vajon értük, a gyorsan privatizálókért, a liberalizálódó reformkommunista uracsokért — „melyik Nagy halt meg Voronyezsben”?

